

Ewout Storm van Leeuwen

Man en Paard

novelle

Ewout Storm van Leeuwen, *Man en Paard*

Copyright © 2021 Ewout Storm van Leeuwen en voor deze uitgave
Boekencoöperatie Nederland U.A.

Een uitgave van Magister, onderdeel van de Boekencoöperatie

Tekening omslag: Emma Bimek

Boekverzorging: Ewout Storm van Leeuwen

Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder
schriftelijke toestemming van de uitgever.

boekcoop@gmail.com

www.boekencooperatie.nl

NUR 301 (novelle)

ISBN 9789072475909 (papieren boek)

Ewout Storm van Leeuwen

Man en Paard

novelle

Te midden van pas gemaaide, lichtgroene weilanden liep een man over een polderweggetje.

Dit zijn geen weilanden, mijmerde de man. Koeien worden helemaal niet meer geweid, die worden hun leven lang opgesloten gehouden in megastallen. Het zijn graslanden. Maailanden. Met raaigras. Graailanden.

Hij was hier nog niet eerder geweest, maar hij woonde dan ook sinds kort in het stadje aan de dijk, in een flatje op drie hoog zonder lift en zonder uitzicht op de rivier. Nog betaalbaar, maar er waren plannen voor sloop dan wel een grondige renovatie, had de dame van de woningcorporatie gezegd. Hij zuchtte. Dat had hij nou altijd: dacht hij eindelijk vaste grond onder de voeten te hebben en dan trok zo'n dame die weer onder hem uit.

Het was stil onder de hemelkoepel.

Geen leeuwerik te horen, dacht de man bedrukt, geen tureluur, wulp of Kievit meer te bekennen. Ook geen tractoren of andere machines gelukkig, het maaien en graaien is voorlopig gedaan.

In de buurt van de dijk zag het er anders uit. De rivier maakte hier een slinger en tussen de rechthoekige graslanden en de dijk lag een verwaarloosd, onregelmatig gevormd weilandje, kaal gegraasd tussen bruine distels, plukken rafelige brandnetels en uitgebloeide zuring. Rond een ingezakt schuurtje stonden invalide bomen; wilgen en populieren met veel naakte takken. De grond rondom was overwoekerd door brandnetels.

De man maakte aanstalten om de schuine steeg naar de dijk te bestijgen, toen iets zijn aandacht raakte.

Hij stond stil en keek zoekend om zich heen.

Zijn blik werd getrokken door een paard aan het eind van het taps toelopende weilandje, dat naar hem stond te kijken. Ze staarden ademtichten lang naar elkaar en bewogen niet. In het hoofd van de man waren even geen gedachten, wel een gevoel van vastzitten, met als annex een bede om hulp.

Het paard bewoog zijn hoofd op en neer en de man kwam uit zijn trance. Met een koele blik schatte hij de situatie in. Er was een afrastering tussen het weiland en de dijk van oud en verkreukeld schapengaas; sommige palen waren afgebroken, andere stonden scheef. Het paard leek erin vast te zitten.

Zonder er verder over na te denken klom de man over een oud en verzakt ijzeren hek, dat zo te zien al in jaren niet open was geweest, en liep naar het paard toe, dat geduldig naar hem bleef staan kijken.

Het stond er al een tijd, te oordelen aan de hoop mest bij zijn achtereind. Het had kennelijk uit de sloot willen drinken en was met een achterhoef in het schapengaas verstrikt geraakt.

Het paard liet een ingehouden hinnik horen en zwaaide zijn hoofd op en neer. Haar hoofd, het was een merrie.

Voorzichtig naderde de man het verstrikte achterbeen. De grond bestond uit vertrapte en opgedroogde modder met distels en brandnetels.

Inderdaad, de hoef was door een maas gegaan. De man knielde, het gaas was strakgetrokken door de pogingen van het paard om zich los te trekken, waarbij het zich had verwond. Hij verjaagde de vliegen van het geronnen bloed, maar ze landden meteen weer als hij stopte met zwaaien.

Eerst moest de spanning van het gaas af. Met een stuk paal wrikte hij het los van de weidepalen.

‘Blijf staan!’ gebood hij het paard dat zich had willen verplaatsen. Hij maakte nog meer los; dat was niet moeilijk: de krammen vielen bijna vanzelf uit het verrotte hout.

Nu zou een kniptang handig zijn, maar die had hij niet. Geruststellende woordjes mompelend knielde hij bij de gevangen hoef. Het losse gaas gaf ruimte om de dichtgetrokken maas open te schuiven. Het paard rilde en zwaaide het hoofd op en neer toen hij de wond aanraakte, maar bleef stil staan. Met grote moeite opende hij de maas verder, prikte zich aan een gebroken eind draad en wrikte het draad om de hoef heen, die het paard gehoorzaam optrok toen hij de hoef omhoog duwde.

‘Blijf staan!’ gebood hij het paard opnieuw. Er lag een groot stuk schapengaas half vertrappt in de opgedroogde modder, het beest kon bij elke stap opnieuw verstrikt raken. Het paard, dat de hele tijd had omgekeken, zwaaide het hoofd terug en hield de gewonde hoef omhoog. De man trok het gaas onder het paard

uit. Brandnetels prikten gemeen. Hij trapte en rolde het in een slordige bos en propte die tussen nog over-eind staande palen van de afrastering.

‘Zo, je bent vrij.’ De man strekte zijn rug. Het paard mankte naar de slootkant en begon gulzig te drinken.

Hij kon het dier zo niet achterlaten, een wond aan een hoef, vliegen op de wond en niets meer te eten op het kale, knobbelige land. Het was tamelijk mager, de botten waren overal zichtbaar.

Hij keek om zich heen; wat was korter naar de stad: over de dijk of dezelfde weg terug? Hij besloot over de dijk te gaan, al maakte die een grote bocht.

Het paard had genoeg gedronken en mankte naar hem toe. Het was best een groot exemplaar, bruin met donkere, verklitte manen en staart. Het had geen halster om. Het maakte zachte hinnikgeluidjes en bleef voor hem staan, op drie benen.

De man aaide het grote hoofd en de hals; het paard wreef het hoofd langs de man.

‘Ik ga iets halen om je wond te verzorgen,’ zei de man kordaat toen hij weer kon nadenken. Hij draaide zich in de richting waarheen hij van plan was te gaan en wees, het grote hoofd met zijn andere arm tegen zich aan drukkend. ‘Ik kom terug als de zon...’ hij wees een plek in de hemel aan, ‘...ongeveer daar staat.’ Het paard maakte beamende geluidjes, rommelend in de grote borstkas.

Zo bleven ze nog een tijdje staan.

‘Kom, ik moet gaan, anders wordt het te laat,’ zei de man schor. Hij liet het paard los, dat achter hem aan sjokte naar het hek.

Hij klom er overheen, aaide de neus voor een laatste keer en beende de dijk op.

In het stadje kocht hij bij een drogist zalf en verbandmiddelen en bij een Boerenbond winkel een roskam. ‘Heeft u ook paardensnoepjes?’ vroeg hij een verkoopster. Ze wees hem een soort koeken aan.

‘Weet u ook iemand die hoeven kan bekappen? Ik zorg voor een verwaarloosd paard, de hoeven zijn gescheurd en zo.’

De verkoopster gaf hem een flyer van een hoefsmid. Bij nader inzien wilde hij ook een halster; als de hoefsmid aan het bekappen ging zou die vast willen dat hij het paard bij het hoofd vasthield. De verkoopster had er verstand van: hij wees de schofthoogte van het paard aan en ze reikte hem een vrij groot halster aan.

Buiten de winkel belde hij meteen de hoefsmid. Een meisjesstem antwoordde. Het bleek de dochter te zijn, die haar vader hielp. Hij legde de situatie uit en waar het paard stond. Ze waren die dag nog wel bezig op een manege, maar morgenmiddag hadden ze misschien tijd, antwoordde het meisje. Alleen bekappen, geen ijzers, beaamde hij.

Hij wandelde over de dijk terug; het verhoogd lopen naast de rivier gaf een gevoel van ruimte.

Het paard stond hem bij het hek op te wachten en